

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

16. listopadu 2016*

„Řízení o předběžné otázce — Prostor svobody, bezpečnosti a práva — Nařízení (EU) č. 1215/2012 — Příslušnost a uznávání a výkon soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech — Působnost — Článek 24 bod 1 první pododstavec — Výlučná příslušnost v oblasti věcných práv k nemovitostem — Článek 7 bod 1 písm. a) — Zvláštní příslušnost v oblasti smluv — Žaloba směřující ke zrušení darovací smlouvy k nemovitosti a k výmazu zápisu vlastnického práva do katastru nemovitostí“

Ve věci C-417/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (zemský soud pro občanskoprávní věci ve Vídni, Rakousko) ze dne 23. července 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 29. července 2015, v řízení

Wolfgang Schmidt

proti

Christiane Schmidt,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení M. Ilešič, předseda senátu, A. Prechal, A. Rosas, C. Toader (zpravodajka) a E. Jarašiūnas, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za W. Schmidta C. Beckem, Rechtsanwalt,
- za Ch. Schmidt M. Bartlmäem, Rechtsanwalt,
- za rakouskou vládu G. Eberhardem, jako zmocněncem,
- za českou vládu M. Smolkem a J. Vláčilem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi G. von Rintelenem a M. Wilderspinem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 7. července 2016,

* Jednací jazyk: němčina.

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 24 bodu 1 prvního pododstavce nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1).
- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Wolfgangem Schmidtem a Christiane Schmidt ve věci zrušení darovací smlouvy k nemovitosti nacházející se v Rakousku.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 15, 16 a 34 odůvodnění nařízení č. 1215/2012 zní takto:
 - „(15) Pravidla pro určení příslušnosti by měla být vysoce předvídatelná a měla by vycházet ze zásady, podle které je příslušnost obecně založena na místě bydliště žalovaného. Příslušnost by měla být na tomto základě vždy určitelná, kromě několika přesně vymezených případů, kdy předmět sporu nebo smluvní volnost stran opravňuje k použití odlišného spojovacího prvku. [...]
 - (16) Kromě místa bydliště žalovaného by měla existovat i jiná kritéria pro určení příslušnosti, založená na úzké vazbě mezi soudem a podanou žalobou nebo usnadňující řádný výkon spravedlnosti. Existence této úzké vazby by měla posílit právní jistotu a předejít možnosti, aby žalovaný byl žalován v řízení před soudem členského státu, jehož příslušnost nemohl rozumně předpokládat. [...]
- [...]
- (34) Měla by být zajištěna kontinuita mezi [...] úmluvou [ze dne 27. září 1968 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1972, L 299, s. 32)], nařízením [Rady] (ES) č. 44/2001 [ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1)] a tímto nařízením a za tímto účelem by měla být přijata přechodná ustanovení. Stejná potřeba kontinuity trvá, i pokud jde o výklad [...] úmluvy [ze dne 27. září 1968 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech] a nařízení, která ji nahrazují, Soudním dvorem Evropské unie.“
- 4 V kapitole I nařízení č. 1215/2012, nadepsané „Oblast působnosti a definice“, čl. 1 odst. 1 a 2 písm. a) uvedeného nařízení stanoví:
 - „1. Toto nařízení se vztahuje na věci občanské a obchodní bez ohledu na druh soudu. [...]
 2. Tato úmluva se nevztahuje na:
 - a) věci osobního stavu nebo způsobilost fyzických osob k právům a právním úkonům, majetková práva plynoucí z manželských vztahů nebo vztahů, s nimiž právo pro ně rozhodné spojuje účinky obdobné manželství.“

- 5 Oddíl 2 kapitoly II uvedeného nařízení je nadepsaný „Zvláštní příslušnost“. V ní je obsažen článek 7, který stanoví:

„Osoba, která má bydliště v některém členském státě, může být v jiném členském státě žalována:

- 1) a) pokud předmět sporu tvoří smlouva nebo nároky ze smlouvy, u soudu místa, kde závazek, o němž se jedná, byl nebo měl být splněn;

[...]“

- 6 V uvedeném oddíle čl. 8 bod 4 téhož nařízení stanoví:

„Osoba, která má bydliště v některém členském státě, může být též žalována:

[...]

- 4) ve věcech týkajících se smlouvy nebo nároku ze smlouvy, kde žaloba může být spojena s žalobou týkající se věcných práv k nemovitostem proti témuž žalovanému, u soudu členského státu, v němž se nemovitost nachází.“

- 7 Článek 24 nařízení č. 1215/2012, který se nachází v oddíle 6 kapitoly II tohoto nařízení, nadepsaném „Výlučná příslušnost“, stanoví:

„Bez ohledu na bydliště stran mají výlučnou příslušnost tyto soudy členského státu:

- 1) pro řízení, jejichž předmětem jsou věcná práva k nemovitostem a nájem nemovitostí, soudy členského státu, v němž se nemovitost nachází.

[...]“

Rakouské právo

- 8 Relevantní ustanovení vnitrostátního práva se nacházejí v Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch (občanský zákoník, dále jen „ABGB“), jakož i v Grundbuchgesetz (zákon o katastru nemovitostí, dále jen „GBG“).

- 9 Ustanovení § 380 ABGB zní takto:

„Žádné vlastnictví nelze nabýt bez právního titulu a bez právního způsobu nabytí.“

- 10 Ustanovení § 425 ABGB stanoví:

„Pouhý právní titul nezpůsobuje vznik vlastnického práva. Vlastnické právo a všechna věcná práva mohou být, kromě případů stanovených zákonem, právně nabyta pouze předáním a převzetím v souladu se zákonem.“

- 11 Podle ustanovení § 431 ABGB:

„Pro převod vlastnického práva k nemovitostem musí být nabývací úkon zapsán do veřejných knih, které jsou k tomu určeny. Tento zápis se nazývá *Einverleibungen* (vklad, intabulace).“

12 Ustanovení § 444 ABGB stanoví:

„Vlastnické právo může zaniknout na základě vůle vlastníka, zákona nebo soudního rozhodnutí. Vlastnické právo k nemovitostem však zaniká až výmazem z veřejných rejstříků.“

13 Paragraf 8 GBG rozlišuje zápisy do katastru nemovitostí takto:

„Do katastru nemovitostí se zapisují:

1. vklady (*Einverleibungen*) (bezpodmínečná nabytí nebo výmazy práva – *Intabulationen* nebo *Extabulationen*), které se provádějí bez dalšího odůvodnění, nebo
2. záznamy (podmíněné nabytí nebo výmazy práva – prenotace), které jen s podmínkou jejich následného odůvodnění způsobí nabytí, převod, omezení nebo zánik práv zapsaných do katastru nemovitostí, nebo
3. poznámky.“

14 Podle § 9 GBG do katastru nemovitostí mohou být zapsána pouze věcná práva a břemena, dále právo zpětné koupě a předkupní právo, jakož i nájemní právo.

15 Ustanovení § 61 GBG, který se týká zaznamenání existujících sporů do katastru nemovitostí, zní takto:

„(1) Pokud se někdo cítí být vkladem dotčen na svém právu, napadne vklad u soudu z důvodu neplatnosti a bude požadovat obnovení předchozího stavu zápisu v katastru nemovitostí, má právo požadovat zapsání poznámky o takovém sporu do katastru buď současně s podáním žaloby, nebo později. Návrh na zápis poznámky o sporu lze podat jak před obecným soudem, tak před katastrálním soudem.

(2) Tato poznámka o sporu způsobuje, že všechny účinky rozsudku o žalobě se uplatní i proti osobám, které nabyly práva až po datu, kdy byl katastrálnímu soudu podán návrh na zápis poznámky o sporu.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

16 Wolfgang Schmidt, bydlícím v Rakousku, byl majitelem nemovitosti nacházející se ve Vídni (Rakousko). Darovací smlouvou ve formě notářského zápisu ze dne 14. listopadu 2013, uzavřenou ve Vídni, daroval tuto nemovitost svojí dceři, Ch. Schmidt, která je od uvedeného data zapsaná v katastru nemovitostí jako vlastníka uvedené nemovitosti. K datu uzavření darovací smlouvy bydlela Ch. Schmidt v Německu a žije tam i dnes.

17 Ze skutečností ve spise, které má Soudní dvůr k dispozici, plyne, že psychiatrický posudek odhalil u W. Schmidta vážné potíže sahající do května 2013, v důsledku čehož byl panu W. Schmidtovi rozhodnutím ze dne 17. listopadu 2014 ustanoven opatrovník.

18 Žalobou podanou dne 24. března 2015 k Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (zemský soud pro občanskoprávní věci ve Vídni, Rakousko) se W. Schmidt, zastoupený svým opatrovníkem, domáhal zrušení darovací smlouvy ze dne 14. listopadu 2013, a tudíž i výmazu zápisu do katastru nemovitostí vlastnického práva Ch. Schmidt k nemovitosti z důvodu, že uvedený zápis nebyl platný. Na návrh žalobce v původním řízení bylo usnesením ze dne 25. března 2015 na základě § 61 odst. 1 GBG vyhověno návrhu na výmaz z katastru nemovitostí.

- 19 Christiane Schmidt namítá nepřislusnost předkládajícího soudu k rozhodnutí o žalobě v původním řízení z důvodu, že čl. 24 bod 1 nařízení č. 1215/2012 nezakládá příslusnost uvedeného soudu, neboť uvedená žaloba se netýká věcného práva k nemovitosti ve smyslu uvedeného ustanovení.
- 20 Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (zemský soud pro občanskoprávní věci ve Vídni) potvrzuje pochybnosti ohledně výkladu čl. 24 bodu 1 nařízení č. 1215/2012 a odkazuje na usnesení Soudního dvora ze dne 5. dubna 2001, Gaillard (C-518/99, EU:C:2001:209), v němž uplatnění pravidla výlučné příslusnosti v oblasti věcných práv k nemovitostem bylo zamítnuto ve vztahu k žalobě směřující ke zrušení smlouvy o prodeji nemovitosti, a také na rozsudek ze dne 3. dubna 2014, Weber (C-438/12, EU:C:2014:212), podle kterého žaloba směřující ke konstatování neplatnosti výkonu předkupního práva vázaného k nemovitosti spadá do této výlučné příslusnosti.
- 21 Předkládající soud uvádí, že rozsudek, který vyhověl žalobě směřující k výmazu, vydaný na základě § 61 odst. 1 GBG, je namítatelný jak vůči Ch. Schmidt, tak – kvůli poznámce o sporu v katastru nemovitostí – vůči třetím osobám, které v průběhu řízení nabyly věcná práva k dotčené nemovitosti.
- 22 Za uvedených podmínek se Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (zemský soud pro občanskoprávní věci ve Vídni) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:
- „Spadá řízení o zrušení darovacího aktu z důvodu nezpůsobilosti dárce ke smluvním úkonům a o zápisu výmazu vlastnického práva obdarovaného pod ustanovení čl. 24 odst. 1 nařízení č. 1215/2012, které stanoví výlučnou příslusnost pro věcná práva k nemovitosti?“

K předběžné otázce

- 23 Podstatou předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 24 bod 1 první pododstavec nařízení č. 1215/2012 musí být vykládán v tom smyslu, že žaloba směřující ke zrušení aktu darování nemovitosti z důvodu nezpůsobilosti dárce ke smluvním úkonům a k výmazu z katastru nemovitostí poznámek týkajících se vlastnického práva dárce představuje žalobu „v oblasti věcných práv k nemovitostem“ ve smyslu uvedeného ustanovení.
- 24 Úvodem je třeba konstatovat, že taková žaloba spadá do věcné působnosti nařízení č. 1215/2012.
- 25 Ačkoli totiž čl. 1 odst. 2 písm. a) uvedeného nařízení vylučuje z jeho působnosti zejména věci osobního stavu nebo způsobilost fyzických osob k právům a právním úkonům, nic to nemění na tom, že – jak v podstatě uvedla generální advokátka v bodech 27 až 31 stanoviska – určení způsobilosti dárce ke smluvním úkonům představuje v rámci žaloby, jako je žaloba ve věci v původním řízení, nikoli její hlavní předmět, který se týká právní platnosti darování, ale předběžnou otázku.
- 26 Ze znění čl. 24 bodu 1 prvního pododstavce nařízení č. 1215/2012 plyne, že soudy členského státu, kde se nemovitost nachází (*forum rei sitae*), mají výlučnou příslusnost rozhodovat o žalobách v oblasti věcných práv k nemovitostem bez ohledu na bydliště stran sporu. Vzhledem k tomu, že toto ustanovení v podstatě přebírá obsah čl. 22 bod 1 prvního pododstavce nařízení č. 44/2001, je třeba uvést, že v rozsahu, v němž nařízení č. 1215/2012 nahrazuje nařízení č. 44/2001, platí výklad učiněný Soudním dvorem ve vztahu k ustanovením posledně uvedeného nařízení rovněž pro nařízení č. 1215/2012, neboť ustanovení obou těchto unijních předpisů lze kvalifikovat jako rovnocenná (viz obdobně rozsudek ze dne 16. června 2016, Universal Music International Holding, C-12/15, EU:C:2016:449 bod 22 a citovaná judikatura).
- 27 Soudní dvůr ohledně čl. 22 bodu 1 nařízení č. 44/2001 rozhodl, že v zájmu zajištění co možná největší rovnosti a jednotnosti práv a povinností, které vyplývají z tohoto nařízení pro členské státy a zúčastněné osoby, musí být výraz „řízení, jejichž předmětem jsou věcná práva k nemovitostem“,

předmětem autonomního výkladu v unijním právu (rozsudky ze dne 3. dubna 2014, Weber, C-438/12, EU:C:2014:212, bod 40, jakož i ze dne 17. prosince 2015, Komu a další, C-605/14, EU:C:2015:833, bod 23).

- 28 Z ustálené judikatury Soudního dvora týkající se nařízení č. 44/2001, rovněž vyplývá, že jelikož ustanovení čl. 22 bodu 1 tohoto nařízení zavádějí výjimku z obecných pravidel nařízení č. 44/2001 o příslušnosti, a konkrétně z pravidla uvedeného v jeho čl. 2 odst. 1, podle něhož nestanoví-li toto nařízení jinak, mohou být osoby, které mají bydliště na území některého členského státu, žalovány u soudů tohoto členského státu, nesmí být vykládána v širším smyslu, než vyžaduje jejich účel. Tato ustanovení mají totiž za následek to, že strany jsou zbaveny možnosti volby soudu, kterou by jinak měly, a v určitých případech jsou předvolány k soudu, který není soudem místa bydliště ani jedné z nich (rozsudek ze dne 17. prosince 2015, Komu a další, C-605/14, EU:C:2015:833, bod 24).
- 29 Pokud jde o cíl sledovaný výše uvedenými ustanoveními, jak ze zprávy k úmluvě o příslušnosti a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1979, C 59, s. 1), tak z ustálené judikatury Soudního dvora týkající se čl. 22 bod 1 prvního pododstavce nařízení č. 44/2001 vyplývá, že hlavním důvodem k založení výlučné příslušnosti soudů smluvního státu, kde se nemovitost nachází, je skutečnost, že soudy místa, kde se nemovitost nachází, jsou vzhledem k blízkosti nejlépe s to zjistit skutkový stav a uplatnit pravidla a zvyklosti, jimiž jsou obvykle pravidla a zvyklosti státu, na jehož území se nemovitost nachází (rozsudek ze dne 17. prosince 2015, Komu a další, C-605/14, EU:C:2015:833, bod 25).
- 30 Kromě toho Soudní dvůr upřesnil, že výlučná příslušnost soudů smluvního státu, kde se nemovitost nachází, nezahrnuje všechny žaloby týkající se věcných práv k nemovitostem, ale pouze ty žaloby, které spadají do působnosti uvedené úmluvy nebo uvedeného nařízení a zároveň směřují k určení rozsahu, obsahu, vlastnictví nebo držby nemovitosti nebo existence jiných věcných práv k ní a k tomu, aby držitelům těchto práv byla zajištěna ochrana výsad, které vyplývají z jejich právního postavení (rozsudek ze dne 17. prosince 2015, Komu a další, C-605/14, EU:C:2015:833, bod 26 a citovaná judikatura).
- 31 Je třeba rovněž připomenout, že na základě ustálené judikatury Soudního dvora rozdíl mezi věcným právem a závazkovým právem spočívá ve skutečnosti, že věcné právo, jež se váže ke hmotnému majetku, má účinky vůči všem, kdežto závazkového práva se lze dovolávat pouze vůči povinnému (rozsudek ze dne 17. prosince 2015, Komu a další, C-605/14, EU:C:2015:833, bod 27 a citovaná judikatura).
- 32 V projednávané věci plyne z předkládacího rozhodnutí, že v rakouském občanském právu konstatování neplatnosti darovacího aktu z důvodu nezpůsobilosti dárce ke smluvním úkonům má účinky *ex tunc*, a vede k navrácení takto nabyté věci. Pokud jde o smlouvy, jejichž předmětem je nemovitost, znamená navrácení výmaz všech poznámek uvedených v katastru nemovitostí týkajících se vlastnického práva osoby, která je v nich označena jako vlastník.
- 33 V rozsahu, v němž žaloba podaná W. Schmidtem směřuje ke zrušení darovacího aktu z důvodu jeho nezpůsobilosti ke smluvním úkonům a k výmazu z katastru nemovitostí údajů týkajících se vlastnického práva jeho dcery, je třeba posoudit povahu uvedené žaloby ve vztahu k oběma návrhům.
- 34 Zaprvé, co se týče návrhu na zrušení aktu darování nemovitosti, z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že uvedený návrh je odůvodněn údajnou neplatností smlouvy z důvodu nezpůsobilosti žalobce v původním řízení ke smluvním úkonům. Z ustálené judikatury přitom plyne, že k tomu, aby byla dána příslušnost soudu členského státu, v němž se nachází nemovitost, nepostačuje, aby se žaloba týkala věcného práva k nemovitosti nebo aby měla spojitost s nemovitostí. Naopak je třeba, aby byla žaloba založena na věcném právu, a nikoliv na závazkovém právním vztahu (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 5. dubna 2001, Gaillard, C-518/99, EU:C:2001:209, bod 16).

- 35 Tento výklad je potvrzen Schlosserovou zprávou k Úmluvě o přistoupení Dánského království, Irsku a Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku k úmluvě o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, jakož i protokolem týkajícím se jeho výkladu ze strany Soudního dvora (Úř. věst. 1979, C 59, s. 71, body 170 až 172), kde se uvádí, že pokud jde o smíšené žaloby, založené na závazkovém právu a směřující k získání věcného práva, řada prvků vede k upřednostnění závazkového prvku takových žalob, a tudíž k neuplatnitelnosti výlučné příslušnosti v oblasti nemovitostí (viz obdobně usnesení ze dne 5. dubna 2001, Gaillard, C-518/99, EU:C:2001:209, bod 21).
- 36 Jak v podstatě uvedla generální advokátka v bodě 40 stanoviska, skutečnost, zda se akt, jehož neplatnost je uplatňována, vztahuje k movité nebo nemovité věci, nehraje totiž roli při přezkumu jeho platnosti, neboť to, že předmětem smlouvy je nemovitost, má v tomto kontextu pouze vedlejší význam (viz par analogie, rozsudek ze dne 18. května 2006, ČEZ, C-343/04, EU:C:2006:330, bod 34).
- 37 Rovněž je třeba dodat, že takový výklad neodporuje požadavku na řádný výkon spravedlnosti, na němž – jak plyne z bodu 29 tohoto rozsudku – je založen čl. 24 bod 1 nařízení č. 1215/2012, neboť při rozhodování o návrhu na zrušení darovacího aktu z důvodu nezpůsobilosti ke smluvním úkonům, soud, který o návrhu rozhoduje, nemusí provést ověřování striktně spojená s dotčenou nemovitostí, která by odůvodnila uplatnění pravidla výlučné příslušnosti stanoveného v uvedeném článku.
- 38 Nicméně, jak uvedla generální advokátka v bodě 50 stanoviska a jak uvedla česká vláda v písemných vyjádřeních, předkládající soud může založit svoji příslušnost ve vztahu k návrhu na zrušení aktu darování nemovitosti na čl. 7 bodu 1 písm. a) nařízení č. 1215/2012.
- 39 Podle uvedeného ustanovení totiž mohou spory, jejichž předmětem je smlouva nebo nároky ze smlouvy, projednat soudy místa, kde závazek, o němž se jedná – tedy závazek odpovídající smluvnímu právu, na kterém se zakládá návrh žalobce – byl nebo měl být splněn (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. října 1976, De Bloos, 14/76, EU:C:1976:134, body 10 až 14). V projednávané věci je žaloba v původním řízení založena na údajné neplatnosti smluvního závazku spočívajícího v převodu vlastnictví k nemovitosti, který – pokud by smlouva byla platná – musel být a původně byl vykonán v Rakousku.
- 40 Zadruhé, pokud jde o návrh na výmaz z katastru nemovitostí vlastnického práva obdarované, ten je založen na neplatnosti převodu vlastnictví, a tudíž na věcném právu k dotčené nemovitosti, o které se opírá žalobce v původním řízení.
- 41 Takový návrh, směřující k zachování výsad plynoucích z věcného práva, spadá do výlučné příslušnosti soudu členského státu, kde se nemovitost nachází, na základě čl. 24 bod 1 prvního pododstavce nařízení č. 1215/2012.
- 42 S ohledem na tuto výlučnou příslušnost soudu členského státu, kde se nemovitost nachází, k rozhodování o návrhu na výmaz vlastnického práva obdarované z katastru nemovitostí, má navíc uvedený soud, jak uvedla generální advokátka v bodech 51 až 58 stanoviska, rovněž soudní příslušnost na základě věcné souvislosti, podle čl. 8 odst. 4 nařízení č. 1215/2012, k rozhodování o návrhu na zrušení aktu darování nemovitosti, vzhledem k tomu, že oba návrhy směřují proti téže žalované, a mohou tedy – jak plyne z informací ve spise, které má Soudní dvůr k dispozici – být spojeny.
- 43 S ohledem na všechny předcházející úvahy je třeba na položenou otázku odpovědět takto:
- Ustanovení nařízení č. 1215/2012 musí být vykládána v tom smyslu, že žaloba směřující ke zrušení aktu darování nemovitosti z důvodu nezpůsobilosti dárce ke smluvním úkonům nespadá do výlučné příslušnosti soudu členského státu, kde se nemovitost nachází, stanovené v čl. 24 bodu 1 uvedeného nařízení, ale do zvláštní příslušnosti stanovené v čl. 7 bodu 1 písm. a) uvedeného nařízení.

— Žaloba směřující k výmazu z katastru nemovitostí údajů týkajících se vlastnického práva obdarované spadá do výlučné příslušnosti stanovené v čl. 24 bodu 1 téhož nařízení.

K nákladům řízení

- 44 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Ustanovení nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, musí být vykládána v tom smyslu, že žaloba směřující ke zrušení aktu darování nemovitosti z důvodu nezpůsobilosti dárce ke smluvním úkonům nespadá do výlučné příslušnosti soudu členského státu, kde se nemovitost nachází, stanovené v čl. 24 bodu 1 uvedeného nařízení, ale do zvláštní příslušnosti stanovené v čl. 7 bodu 1 písm. a) uvedeného nařízení.

Žaloba směřující k výmazu z katastru nemovitostí údajů týkajících se vlastnického práva obdarované spadá do výlučné příslušnosti stanovené v čl. 24 bodu 1 téhož nařízení.

Podpisy.